

**СПРАВА «СТАРИШКО ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF STARISHKO v. UKRAINE)**

(заява № 61839/12)

Стислий виклад рішення від 15 жовтня 2020 року

Заявник, засуджений до довічного позбавлення волі у 2000 році, протягом чотирнадцяти років мав лише десять короткострокових побачень з родичами та другом у присутності працівників Вінницької установи виконання покарань.

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявник скаржився за статтею 3 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) у зв'язку з тим, що покарання у виді довічного позбавлення волі не підлягає скороченню, а також за статтею 8 Конвенції нарізні обмеження його прав на побачення під час тримання його в установі виконання покарань у 2000 — 2014 роках.

Розглянувши скаргу заявника за статтею 3 Конвенції, а також висновки, зроблені у керівній справі «Петухов проти України (№ 2)» із аналогічних питань, Європейський суд дійшов висновку, що заявник, засуджений до довічного позбавлення волі, наразі немає жодної реальної перспективи звільнення та констатував порушення статті 3 Конвенції.

Щодо скарги заявника за статтею 8 Конвенції Європейський суд зазначив, що обмеження, які були накладені на заявника, відповідали нормам чинного на той час Виправно-трудового кодексу України, а після 01 січня 2004 року — Кримінально-виконавчому кодексу України. Посилаючись на аналогічні висновки у рішеннях у справі «Бігун проти України» та «Хорошенко проти Росії» Європейський суд дійшов висновку, що суворі обмеження контактів заявника з його родиною та зовнішнім світом загалом, яких він зазнавав протягом чотирнадцяти років, були накладені на нього безпосередньо законодавством виключно з огляду на тяжкість його покарання, без індивідуальної оцінки небезпеки, а отже, були непропорційні цілям, на які посилався Уряд, та констатував порушення статті 8 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Оголошує* прийнятими скарги заявника за статтями 3 та 8 Конвенції;

2. *Постановляє*, що було порушено статтю 3 Конвенції у зв'язку з тим, що покарання заявника у виді довічного позбавлення волі є таким, яке неможливо скоротити;

3. *Постановляє*, що було порушено статтю 8 Конвенції у зв'язку з обмеженнями прав заявника на побачення в установі виконання покарань у 2000 — 2014 роках;

4. *Постановляє*, що:

(a) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявнику 3 000 (три тисячі) євро в якості відшкодування моральної шкоди та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися; ця сума має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

5. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.»